

Over worden als een kind

"Die aspecten die voor ons het belangrijkste zijn, blijven verborgen omdat ze zo eenvoudig en bekend zijn" zegt Wittgenstein.

Mijn eerste zeereis voerde me naar Australië.

Via diverse tussenstops kwamen we na een dikke maand aan in Adelaide. Vandaar voeren we naar het verste punt van de reis, Brisbane en vervolgens dezelfde weg terug naar het westen, richting huis. De laatste Australische haven die we aandeden voordat we aan de oversteek van de Indische Oceaan begonnen, was Fremantle, de plaats waar we een kleine drie maanden na ons vertrek uit Rotterdam arriveerden. Nu wilde het geval dat een oom van mij in de buurt van Fremantle woonde. Hij zou mij komen opzoeken en als de 1e stuurman een beetje mee wilde werken, zou ik een dag met oom mee mogen naar zijn huis in Collie.

Na een lange dag hard werken kwam tegen 9 uur 's avonds de oom inderdaad opdagen, en hoera, hoera, de first mate was in een goede bui en ik mocht een dag weg.

'Dichtbij Fremantle' had ik in Nederland altijd gehoord maar dichtbij in Holland is iets anders dan dichtbij in Australië. Mijn familie bleek 150 mijl van de kust te wonen.

Het liep al tegen drie uur in de ochtend toen we na een slopende tocht door de bush in Collie aankwamen, bezweet en stoffig. De begroeting met de rest van de familie verliep allerhartelijkst maar ik was te uitgeput om dat goed tot me te laten doordringen. Er was slechts een ding waar ik naar verlangde en dat was: slapen.

Tante had dat al snel in de gaten en wees me de slaapkamer.

Als een blok viel ik neer op mijn bed, me verheugend op een nacht heerlijk ronken ... maar meen je dat ik de slaap kon vatten? In het geheel niet.

Na drie maanden onafgebroken gebonk van de zware dieselmotor aan boord, een dreun waar je volledig mee vertrouwd was geraakt, die geen moment stopte, die je waken en je slapen begeleidde, die niet meer tot je zintuigen doordrong, na al die tijd verging horen en zien me vanwege de totale stilte waar ik zo plotseling in werd ondergedompeld.

Hoe uitgeput ik ook was, hoe hard ik ook aan een verkwikkende nachtrust toe was, ik kon de slaap niet vatten.

De stilte was teveel voor me.

Hoe je gewoon kunt raken aan iets.

Hoe je vertrouwd kunt raken met iets.

Hoe je ontredderd raakt als bekende patronen veranderen.

Maar minstens zo moeilijk is het in de patronen die je dagelijks om je heen hebt die kleine veranderingen te onderkennen die het begin kunnen zijn van een verwoestende depressie.

Kijken met de onbevangenheid van een kind: iedere dag als nieuw ervaren, je verbazen over de meest 'gewone' dingen;
waarnemen met de wijsheid van een bejaarde: alle patronen herkennen, alles al eens hebben meegemaakt.
Als een meteoroloog deze twee levenshoudingen eens zou kunnen integreren.

Hoofddorp, 30 oktober 1993